

1. Professor Tilt

Waar blijft Foster toch?

Een magere man met een wilde grijze haardos, een stoppelbaard en een lange, witte laboratoriumjas zat onrustig aan een kleine tafel in een kale ruimte. Hij trommelde met zijn vingers op tafel en keek naar een grijze deur.

Ik moet hem spreken. Het is belangrijk!

Professor Tilt stroopte zijn witte mouwen op en keek voor de zoveelste keer op zijn horloge. Terwijl hij checkte hoe laat het was, hoorde hij een deur kraken. Plots klonk er een zware stem door de bezoekersruimte van de gevangenis.

'Tilt, wat een verrassing!'

Een zwaargebouwde man met een bril wandelde tussen twee gevangenenbewaarders naar het tafeltje en ging zitten. De bewakers maakten de handboeien van Foster los en verwijderden zich.

'Dag baas, hou je het nog vol in de gevangenis?' vroeg professor Tilt.

Foster duwde zijn bril naar achteren en zuchtte. 'Wat denk je zelf?' Zonder op een antwoord te wachten ging hij verder. 'Ik hoop dat je goed nieuws voor me hebt, Tilt.'

Er verscheen een wrede glimlach op het gezicht van de professor. 'Voor jou wel, maar voor de meeste mensen zal het geen goed nieuws zijn.'

Foster grijnsde en wreef in zijn handen. 'Dat doet me plezier. Laat maar zien!'

De professor haalde een tablet uit een van de diepe zakken van zijn laboratoriumjas, klikte er een aantal keren op en legde hem voor Foster op tafel. Die kneep zijn ogen tot spleetjes en keek naar het scherm. Dan klonk er een duivelse lach.

'Dat ziet er prachtig uit!' zei hij vals.

De professor glunderde.

'Wanneer heb je dit gefilmd?' vroeg Foster nieuwsgierig.

'Ik héb dit niet gefilmd,' antwoordde Tilt met een venijnig lachje. 'Ik ben dit nú aan het filmen. Dit is live!'

Foster gaf hem een harde klap op de schouder. 'Knap werk, Tilt!'

Snel keek Foster om en controleerde of de bewakers het gesprek niet volgden. Die waren echter gezellig aan het babbelen en besteedden geen aandacht aan de gevangene en zijn bezoeker. Uit voorzorg begon Foster toch te fluisteren.

'Dan kunnen we de macht grijpen en alle fantasie uitroeien.'

Professor Tilt schudde zijn hoofd. 'Nog niet,' legde hij uit op gedempte toon. 'Dit is maar een test. Ik moet nog een aantal dingen bijsturen en nieuwe testen uitvoeren. Als die goed verlopen, gaan we over tot het echte werk. En dan is het gedaan met lachen.'

2. Een doodgewone treinrit

Nebo stond te wachten op het perron. In de verte zag hij een zwart stipje dat leek te naderen. Was dat de trein die eraan kwam? Hij plaatste zijn hand loodrecht op zijn voorhoofd omdat de zon in zijn ogen scheen en tuurde in de verte. Het stipje werd alsmaar groter en de vormen en kleuren werden duidelijker. Ja, het was de trein.

Maar goed, wat had het anders kunnen zijn? Een duikboot? Een piratenschip? Of zo'n treintje van een achtbaan in een pretpark? Stel je dat eens voor ... dat je van het ene naar het andere treinstation zou gaan en ondertussen op en neer zou gaan zoals in een attractie. Dan zou reizen met de trein nog leuker worden. Dat zou wel cool zijn ...

Op dat moment reed de trein het station binnen. Nebo schrok op uit zijn gedachten en zette een stap achteruit. De remmen piepten en de trein minderde vaart. Nebo wist dat het de juiste was maar om zeker te zijn, probeerde hij de bestemming op de zijkant van de wagons te lezen: ... sxlaoyn ... tixngkefidc ... dnsvbuiqq ... Nee, het ging nog te snel om

de namen van de stations te kunnen lezen. De remmen maakten nog een helser lawaai en de trein kwam helemaal tot stilstand.

Nebo hoefde niet naar links of naar rechts te gaan want vlak voor zijn neus bevond zich een van de deuren van de wagons. Wat een toeval! Daardoor kon hij de namen van de bestemmingen niet meer lezen maar dat was niet nodig. Hij had deze trein al zo vaak genomen.

Vrolijk ging hij de wagon binnen en plofte neer op een van de vrije zetels. De deuren van de trein sloten en door de luidsprekers klonk de stem van de treinconductrice.

“Beste reizigers, welkom op deze trein!”

Nebo legde zijn hoofd tegen het raam en staarde naar buiten. Het zou echt wel cool zijn als deze trein een attractie van een pretpark was. Een supersnelle start en dan een paar keer omhoog en omlaag. Hij kon nu al de kriebels in zijn buik voelen.

Op de achtergrond bleef de treinconductrice uitleg geven.

“... en Wonegem is onze eindbestemming. Gelieve niet te eten aan boord van de trein. Houd uw ticket bij de hand en doe uw veiligheidsgordel om.”

Uw veiligheidsgordel? Sinds wanneer had een trein veiligheidsgordels, vroeg Nebo zich af.

“Wij herhalen dat dit geen activiteit is voor zwangere vrouwen of mensen met hartproblemen.”

Zwangere vrouwen? Hartproblemen?

Een zwart, rubberen ding daalde neer en klemde Nebo's schouders en bovenlichaam tegen zijn stoel. Hij beseftte dat het een soort veiligheidsharnas was zoals in de wilde attracties van een pretpark. Wat had dit te betekenen?

Er klonk een harde klik en de trein leek klaar om te vertrekken. Een zware ketting begon te ratelen en de trein schoot met een ruk naar voren. Ook Nebo werd even door elkaar geschud. De kriebels die hij daarjuist in zijn buik had gevoeld, waren plots overal.

Deze trein ging toch niet stijgen ...

Langzaam werd Nebo met zijn rug tegen de leuning geduwd. Hij hoorde hoe de ketting nog harder begon te trekken en beseftte dat het voorste deel van

de trein zich hoger bevond dan het deel waar hij in zat.

Toch wel dus ...

Hij keek uit het raam en zag hoe ze boven de huizen klommen. Snel checkte hij of het veiligheidsharnas wel goed vastzat.

Hoe hoog zouden ze eigenlijk stijgen?

De mensen op straat werden kleiner en er vloog een vogel voorbij het raam. Nebo slikte en greep het harnas vast. De ketting ratelde nog even verder en hield er toen mee op.

Zo hoog dus ...

Nu leek het of de trein rustig op een doodgewoon vlak spoor reed, maar Nebo wist dat dit niet waar was. Dit was de stilte voor de storm. Ze waren nu hoog in de lucht en de trein kon elk moment aan de afdaling beginnen. Hij ademde nog een keer diep in en voelde hoe het voorste deel van de trein begon te trekken. Dat zat al in de afdaling maar ging nog niet snel. Dat zou pas gebeuren als het laatste deel mee in de afdaling ... ZAAAAAAAAAAAAAAT!!!

De trein raasde naar beneden. Nebo kneep in het harnas en spande zijn lichaam op. Het leek of de lo-

comotief niet meer op de sporen reed maar loodrecht omlaag viel en alle wagons meesleurde. Hij opende zijn mond om te schreeuwen maar hij wist niet of er geluid uit kwam. Dit was het leukste en het engste gevoel tegelijk. Het leek eindeloos te duren ...

... maar toch was het zo weer om. Het voorste deel van de trein kwam recht en reed weer op een horizontaal stuk zonder snelheid te verliezen. De rest volgde. Nebo werd even in zijn zetel geduwd, waarna de druk verdween. Hij kon weer ademen. Opgelucht liet hij het harnas los en probeerde te ontspannen. Deze schouderbeugel was echt heel goed, misschien zelfs te goed voor deze attractie. Normaal gebruikten ze veiligheidsharnassen over je schouders enkel als je ook ondersteboven ging, als je bijvoorbeeld een looping maakte.

Een looping? NEEEEEE!

Nebo zag hoe het voorste deel van de trein weer de hoogte in ging en greep onmiddellijk het harnas beet. Een halve tel later schoot het deel waarin hij zat ook omhoog. Door de snelheid kon hij bijna niet bewegen maar hij slaagde er toch in om zijn hoofd lichtjes te draaien. Daar zag hij hoe de mensen weer kleiner werden en zelfs schuin gingen staan. Het leek of de trein bleef stijgen maar eigenlijk draaide die helemaal door. En nu stonden de mensen buiten ondersteboven maar eigenlijk was het Nebo die met zijn hoofd naar beneden hing. De trein trok er zich niets van aan want die raasde maar verder. De mensen draaiden door en kwamen weer in de juiste positie. Voeten beneden en hoofd in de lucht, net zoals Nebo.

Ongelooflijk! De trein had een looping gemaakt. Dit was de beste treinrit ooit! Dit mocht eeuwig blijven duren!

Maar mooie liedjes duren niet lang, en daar was het volgende station al. De trein snelde ernaartoe en maakte een laatste bocht richting station. Oei, dit ging niet goed! De snelheid was nog veel te hoog

om aan te komen. Hij zou nooit op tijd kunnen remmen. En er stond nog een trein in het station op hetzelfde spoor. Ze zouden botsen ...

“Beste reizigers, we komen aan in station Slot.”

Nebo knipperde met zijn ogen en rekte zich uit. Dat ging moeiteloos want er was geen harnas. Waar was dat naartoe? Hij krabde in zijn lichtbruine haren en keek om zich heen. Mensen zaten ontspannen te babbelen of keken dromerig uit het raam. Die leken geen supersnelle afdaling of helse looping meege maakt te hebben. Naast Nebo stond er een vrouw op met een peuter aan de hand en een dikke buik. Ze glimlachte naar hem.

Maar er mochten toch geen zwangere vrouwen op de attractie?

En opeens had Nebo het door. De trein was helemaal niet omhooggeklommen, en die afdaling en looping hadden ook niet plaatsgevonden. Nebo had het zich allemaal verbeeld, iets wat wel vaker gebeurde. Hij had zoveel fantasie dat hij constant avonturen leek te beleven maar eigenlijk was hij een doodgewone jongen met een doodgewoon leven die nu een doodgewone treinrit had gemaakt.

“Beste reizigers, station Slot!”

De stem van de conductrice galmde door de trein. Nebo stond snel op, begaf zich naar een van de deuren en stapte uit. Hij keek om zich heen en zag dat hij de enige op het perron was, op de treinbegeleider na. Het dorpje Slot was dan ook geen toeristische trekpleister. Je kwam er enkel als je er woonde of als je iemand in de gevangenis wilde bezoeken. En Nebo kwam voor dat laatste.